

... alebo o tom, čím sa zvykne naše stretnutie začínať, prečo a ako.

Čítanie zo Skutkov apoštolov:

Keď im vymerali veľa rán, vrhli ich do väzenia a strážcovi prikázali, aby ich dobre stráži. ²⁴ On ich podľa tohoto rozkazu vsadil do vnútorného žalára a nohy im privrel do klady. ²⁵ O polnoci sa Pavol a Sílas modlili a spievali Bohu chválospevy a väzni ich počúvali. (Sk 16,23-25)

Počuli sme Božie slovo.

Dnes si začneme hovoriť niečo o tom, ako vyzerá také bežné stretnutie malého farského spoločenstva. Za vzor sme si vybrali štruktúru, ktorú mávajú *farské evanjelizačné bunky* – práve preto, že sú *farské*, neviažu sa na žiadne hnutie alebo nejakú zvláštnu spiritualitu. A tiež preto, že táto štruktúra sa v praxi osvedčila.

Každé stretnutie sa začína spoločným *spevom a chválami*.

Dôvodom je Kristus, Boh, sama a celá Trojica. On je naše všetko. On je náš Spasiteľ, Záchranca a Vysloboditeľ zo sveta. Ako sám o sebe hovorí, On je Pravda – je skutočný, *normálny*, priamy, pravdivý. On je *Cesta* – je našou cestou zo sveta do Neba, do Božieho sveta, kde konečne môžeme žiť uzdravene, slobodne, *normálne*, šťastne! Ale je aj *Život*. Je nielen cestou, ale aj cieľom. „*V ňom žijeme, hýbeme sa a sme*“ (Sk 17,28)! On je Nebom, On je svetom, do ktorého smerujeme, On je Životom, ktorý dychtivo túžime žiť. Preto Pavol nalieha: „*Ako ste teda prijali Krista Ježiša, Pána, v ňom žíte: v ňom zakorenení a na ňom postavení*“ (Kol 2,6-7) – a je len ozvenou toho, čo hovorí sám Ježiš: „*Ostaňte vo mne a ja vo vás. Ako ratolesť nemôže prinášať ovocie sama od seba, ak neostane na viniči, tak ani vy, ak neostanete vo mne. ⁵ Ja som vinič, vy ste ratolesti. Kto ostáva vo mne a ja v ňom, prináša veľa ovocia; lebo bezo mňa nemôžete nič urobiť. ⁶ Ak niekto neostane vo mne, vyhodí ho von ako ratolesť a uschne. Potom ich pozbierajú, hodia ich do ohňa a zhoria*“ (Jn 15,4-6).

Ježiš je teda v tejto chvíli naše všetko. Záchranca, Učiteľ, Cesta, Cieľ, Život, Kráľovstvo, ba aj Cirkev, v ktorej sme sa na túto cestu vydali a ktorá je našou archou, loďou do Neba, toto všetko je Ježiš Kristus. Je stredom všetkého nášho života, vzduchom, ktorý dýcha naša duša, slnkom, v ktorom sa kúpe naše srdce, Duchom, ktorý nás preniká a dáva nám žiť a naplňa nás Božou silou. Pozeráme na Neho a sme uchvátení Jeho Krásou, sme do Neho vpravde zamilovaní – a tak je nakoniec aj našou Láskou, našim Idolom, našou vášňou, našim Ženichom a my Jeho nevestou.

Takže neprekvapuje, že aj naše stretnutia začínajú tým, že sa obraciame na Krista a skrze Neho na Trojjediného v spoločnej chvále a oslave.

Prečo *spoločne*? No, jednoducho preto, že toto je to, čo nás spája najviac a najhlbšie: spoločná láska ku Kristovi, vášeň pre Krista, uchvátenosť Kristom, ale aj spoločná skúsenosť toho, čo Kristus s nami a s našimi životmi robí. Túžime sa o túto radosť, o túto mocnú skúsenosť podeliť. Preto začíname tým, že jasavo chválime Krista, nie každý osamote, ale spoločne.

Prečo *chvála*? Pretože chvála je úplne upriamená na Boha, oslavuje Boha. V tom sa líši od vďaky. Keď *dakujeme* Bohu za niečo, v strede sme my, potom Boží dar, ktorý nám prospel a až na treťom mieste Boh, ktorý nám ho poskytol. V tomto smere Boh nie je oveľa viac, než *kuriér, sponzor, či predavač. Keď čakáte zásielku alebo kupujete nejaký tovar, je vám vcelku jedno, kto a aký kuriér či predavač vám ho dodá, hlavne že vec máte*. Podobne aj pri vďake Boh ostáva tak trochu bokom.

Chvála však oslavuje Boha za to, čím a kým je. V strede je Boh a jedine Boh. Oslavuje jeho krásu, nádheru, Jeho dobro, Jeho

svätosť, Jeho jas... Oslavuje Boha kvôli Bohu a nezávisle na nás.

Alebo povedané inými slovami, chvála je ako *ľubostná pieseň*, ako *vyznanie lásky*. Poznáte napríklad *Sládkovičovú Marínu*, najdlhšiu milostnú básň na svete? Nepíše v nej veru: „*Vďaka ti, Marína, za to že tvoji platia ma a pivo otca tvojho hrdlo moje skrúpa, pohľadza...*“ To by bola vďaka. Láskou opojený Braxatoris však nepíše vďaka, lež chválu! Píše: „*Hrdá je ona. Holomok podlý, beda ti v krásnej blízkosti! V zraky si ona hromy vymodlí, v postavu hrozby prísnosti; na tvár jej jasné svedomie vzletí, z čela jej svätosť veľká zasvieti — oslepeš pred ňou, potvora! Ale staň pred ňu v jej vlastnej cnosti, a z ušľachtilej tejto hrdosti krásnejšia skvitne pokora.*“ To je chvála.

My, uchvátení Kristom, zamilovaní do Krista, nasledujúci Krista a zažívajúci na sebe Jeho Moc a to, ako nás oslobodzuje z pút sveta a starého života, podobne Ho chválime. Touto chválou, spevom i slovami, začíname každé naše stretnutie, pretože v našom živote sa uskutočňujú a krásnym spôsobom naplňujú slová Krista: „*Ja som Alfa a Omega, Počiatok i Koniec. Smädnému dám zadarmo z prameňa živej vody*“ (Zjv 21,6).

Ako by mala naša chvála vyzerat'?

- Prvá možnosť je vlastnými slovami. To je najbežnejšie. Má to ale svoje úskalie. Ak zrovna práve nie sme Hviezdoslav či Sládkovič, veľmi skoro zistíme, že sa nám akosi mňajú slová: Chválim Ťa, Bože, že si veľký a krásny a mocný a úžasný a... a... Potom sa naša chvála alebo opakuje a môže časom upadnúť do formálneho stereotypu, alebo sa môže stať, že viac ako na oslavu Boha myslíme na to, čo ešte nové a originálne vymyslieť, aby sme niečo povedali, aby sme tam nestáli ako nemí tĺci, všetci na nás pozerajú, čakajú, že dačo povieme...

- V skutočnosti chvála namiesto hovorenia tiahne skôr k spoločnému mlčaniu, ako hovorí aj odborník na spoločenstvá Hans Buob: „*Ti, kdo pocítí touhu žít v naprosté vydanosti Kristu, touží také po zakoušení nového způsobu modlitby. Už dále prostě nesnesou jen celý večer prohlaholit bujařím „aleluja!““ Zatouží po společném mlčení.*“ Ale, ako hovorí, na jednej strane spoločné mlčanie je už znakom istej pokročilosti a my sme ešte len začiatčníci. Na druhej strane... aj tomu sa treba naučiť a naladiť sa na to. Možno hlavne sprvu v podobe, keď z času na čas niekto povie krátku chválu a my necháme túto chválu v sebe mlčky znieť a naplniť sa ňou, možno za brnkania strún na pozadí, alebo pri tichom speve v štýle Taizé... Čo nás privádza k ďalšej možnosti:

- Apoštol v Písme nabáda kresťanov: „*Hovorte spoločne žalmy, hymny a duchovné piesne*“ (Ef 5,19). Pre Židov a aj pre raných kresťanov boli spontánne modlitby rovnako blízke a samozrejme, ako modlitby liturgické, vrátane žalmov. Môžeme teda využiť aj tento spôsob, že sa spoločne modlíme niektorý žalm alebo chválospev z Písma. Alebo modlitbu niektorého svätého, napríklad krásny chválospev sv. Patrika alebo iné. Môžeme sa ich modliť spoločne, môže ich prednášať jeden a my sa k nemu v duchu pripájame, alebo sa pripájame opakovaním spoločného responzória ako pri sv. omši – niektoré piesne z Taizé sú práve takto usposobené, že opakujú jedno zvolanie a medzi nimi sa spieva alebo číta takýto chválospev. Alebo môžeme túto formu spojiť so spoločným mlčaním tak, že medzi jednotlivými vetami, časťami takéhoto chválospevu nechávame chvíle ticha, aby sme sa mohli my sami podľa neho naladiť. Alebo na každý takýto úryvok v pauze sami, ak chceme, odpovedáme vlastnou spontánnou chválou a tak ho rozvíjame a prehľbujeme. Možností je naozaj veľa.

- Orientačne by sme mali stráviť v speve a chvále 10–15 minút.